

»Uvozili« smo pokal

Železniško srednjo šolo Ljubljana je Zavod SRS za šolstvo izbral za sodelovanje na mednarodnem srednješolskem nogometnem turnirju Citta di Udine. Povabilo smo seveda z velikim veseljem sprejeli, saj je le malokatera šola povabljena na tak turnir.

Učitelja telesne vzgoje sta objavila imena več kot 30 kandidatov, ki naj bi nastopili na turnirju. Izbira je bila pestra in zato tudi težka odločitev za trenerja, ki sta morala izbrati samo 16 tekmovalcev. Teh 16 fantov ter tovarišica ravnateljica, tovariš predstojnik in učitelja telesne vzgoje smo se v nedeljo 23. 3. 1986 ob 15. uri zbrali na železniški postaji, kjer smo počakali na vlak iz Beograda. Ob 15.30 je vlak odpeljal proti Trstu. Pot je bila dolga, vsaj zdelo se nam je tako, vendar pa je čas ob prijetnih pogovorih v kupa-jih hitro mineval. Ker je imel vlak ob prihodu v Trst zamudo, nam je vlak za Udine (Videm) ušel. Počakali smo na naslednjega, iz Trsta pa sporočili v hotel, da pridemo v Udine kasneje. Ob prihodu so nas pričakali gostitelji in nas odpeljali v hotel da Vito.

Naslednji dan smo si ogledali mesto Udine, grad, s katerega je lep razgled po mestu, in eno največjih srednjih tehniških šol, ki ima 3200 učencev; na matični šoli jih je 2.500, ostali pa na dveh podružničnih šolah. Šola ima več usmeritev; aeronavtika, elektro, kovinarstvo in druge. V učilnici aeronavtike smo občudovali nekatera vozila, ki so jih učenci sami skonstruirali in izdelali. Imajo pa tudi razstavljeno ameriško letalo še iz II. svetovne vojne. Elektro in kovinarske učilnice in delavnice so zelo velike in moderno opremljene. Poleg dveh z računalniško teh-

niko specialno opremljenih učilnic so računalniško urejene tudi delavnice. Približno ob 11. uri nas je sprejel župan mesta Udine in drugi najvišji predstavniki mesta.

Popoldne istega dne nas je že čakala prva preizkušnja. Na sporedu je bila nogometna tekma z Avstriji, v kateri smo zmagali. Po tekmi smo še obiskali muzej, nato pa se odpeljali v hotel.

Naslednji dan je bil prost. Dopoldne smo se odpeljali z avtobusom v letoviški kraj Grado in v Aquileo, kjer so prve naselbine z najstarejšimi spomeniki. Popoldne smo si ogledali tekmo Avstrija: Italija za 3. mesto.

26. marca ob 10. uri je bil veliki finale, v katerem smo dosegli končno drugo mesto. Po tekmi je bila svečana podelitev pokalov ter priznanj. Tudi mi smo za drugo doseženo mesto dobili lep pokal in dragocena darila. Po kratki slovesnosti smo se odpeljali v hotel na poslovilno kosilo, skupaj z avstrijskimi in italijanskimi prijatelji ter predstavniki organizatorjev.

Na vožnji proti domu smo vsi veseli vso pot do Ljubljane obujali spomine na preživete dni v Italiji ter ob vsaki misli na Udine vrgli pogled na pokal. Postavili smo ga na tako mesto, da so si ga lahko ogledali tudi cariniki in mejni miličniki. Tudi oni so bili dobre volje, da prinašamo domov zmago.

Upam, da smo v Vidmu zapustili lepe vtise na slovenske učence in da bomo tudi v prihodnje sodelovali na tem turnirju.

Darko Sekula,
1. f razred

»Gasilske smučine« na Rašici

V nedeljo, 23. februarja je bilo na smučišču nad vasjo Rašica že drugo tekmovanje »Gasilske smučine« za sektor Vižmarje, pod pokroviteljstvom občinske gasilske zveze Ljubljana-Siška. V oblačnem, a za smuko primernem vremenu je nastopilo 62 pionir, pionirjev, mladink in mladincev iz osmih gasilskih društev. Tekmovali so v šestih kategorijah.

Lani so tako tekmovanje izpeljali prvič, prav tako na istem smučišču. Ker je sama prireditev naletela na izredno ugoden odmev v občinski gasilski zvezi, smo jo izvedli tudi letos. Dejstvo je, da je tako družene gasilske mladine in pionirjev dobrodošlo, saj ob smučanju spoznajo še nekaj gasilskih veščin, na koncu pa se srečajo še z vprašanji na temo »Preprečujmo požare«. Poleti se mladina srečuje na gasilskih tekmovanjih in letovanju ob morju, pozimi pa je delo z mladimi omejeno na dejavnosti v gasilskih domovih, torej po društvi in v zaprtih prostorih, zato vrzel zapolnijo srečanja v takšni obliki.

V vsesplošni poplavi sindikalnih, društvenih, takih in podobnih smučarskih tekmovanj se je med mentorji in člani, ki so sodelovali pri organizaciji tekmo-

vanja, izoblikoval predlog, naj bi se v prihodnje pionirjem in mladincem pridružili še člani in članice.

Za uspešno tekmovanje gre pohvala vsem mentorjem za mladino po društvi, pripravljalcem proge in tudi sektorskemu mentorju Cvetu Šumcu, ki je opravil levji delež pri organizaciji.

Rezultati pionirke A: Maja Sovan, GD Rašica, 2. Saša Cvirn, GD Stanežiče, 3. Ana Frelj, GD Guncelje.

pionirji A: 1. David Nahatigal GD Rašica, 2. Mitja Novak GD Rašica, 3. Sašo Šetina GD Guncelje, pionirke B: 1. Janja Novak, GD Rašica, 2. Mateja Raičević, GD Guncelje; pionirji B: 1. Andrej Gosar, GD Stanežiče, 2. Aleš Zalaznik, GD Šentvid, 3. Peter Kaduz, GD Medno; mladinke: 1. Barbara Košir, GD Stanežiče, 2. Mirjana Aleš, GD Rašica, 3. Beti Germovšek, GD Rašica; mladinci: 1. Miha Lenarčič, GD Šentvid, 2. Mirko Mirtič, GD Gamejine, 3. Jernej Tovornik, GD Stanežiče.

Rajko Jazbec

Šport in rekreacija — za staro in mlado

Športno-rekreacijsko društvo Bratov Babnik je bilo ustanovljeno na ustanovni skupščini 18. marca letos. Po dogovoru z Osnovno šolo Miško Kranjec imajo krajanji, željni športa, rekreacije in telovadbe, na voljo obe telovadnici in sicer dvakrat tedensko ob sredah in petkih od 20 do 21.30. Predšolskim otrokom pa je na voljo mala telovadnica ob sredah od 17.20 do 18.10.

Jože Čurn

90-letnik Jože Likep

Desetletja zvest kegljaškimi stezami

Kegljišče športnega društva Ilirija ob Vodnikovih cesti v Šiški je bilo zgrajeno že leta 1949. Na teh stezah je bilo prvo državno prvenstvo v kegljanju, ker v tistem času v Jugoslaviji ni bilo moderejših kegljišč, ki bi ustrezala tekmovalnim pogojem. V okviru omenjenega športnega društva delujejo številni klubi: nogometni, košarkarski, namiznoteniški, kegljaški, balinarski in rekreacijski center Mostec.

Posebno pozornost na kegljišču vzbuja Jože Likep iz Ljubljane, ki je prvega marca slavil 90-letnico. Že desetletja se ukvarja z različnimi športnimi aktivnostmi, leta 1935 pa je postal »zasavski prvak« v kegljanju. S kegljanjem se ukvarja že od mladih let. Tekmoval je tudi za druge klube.

Rodil se je v Polzeli. Kmalu po osnovni šoli je iz Ljubljane najprej odšel v Opatijo, od tam pa v Sarajevo, kjer se je izučil za peka. Prestal je gorja prve in druge svetovne vojne. Bil je koroški borec in je še sedaj član KO ZZB NOV Bežigrad. Kljub visoki starosti se kegljanju ne odpoveduje. Že od svojega petdesetega leta je reden član kegljaškega kluba Ilirija. S svojimi nasprotniki se spopada zagrizeno dvakrat na teden na kegljaških stezah.

Tudi planinaril je rad. Za svoj 70. rojstni dan se je povzpel na Triglav! Čeprav je planinarjenje nekoliko opustil, mu kegljanje pomeni vse.

Tudi tokrat, ko je praznoval, se je udeležil kegljaškega srečanja med pobratenima kluboma Ilirija in Kočevja. Tekmovanje je izzvenelo bolj tovariško, saj so člani klubov to srečanje priredili prav v čast Jožetu Likepu in njegovi dolgoletni zvestobi kegljaškemu klubu Ilirija.

In Jože Likep ne bi bil to, kar je, če se ne bi izkazal še s tem, da je še več v svoji pekovski stroki. Za slavlje ob kegljaških stezah na kegljišču Ilirije je pripravil slastno pecivo. Ob koncu tovariškega srečanja so predstavniki kegljaških klubov jubilatnu izročili priložnostna darila ter čestitke na mnogo leta in še veliko število podrtih kegljev.

Jože Čurn